

Sygn. akt II K 1097/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marcin Matusiak

Protokolant: Jakub Meisinger

Przy udziale prokuratora -----

Po rozpoznaniu w dniu 15 lutego 2017 r. sprawy z oskarżenia Prokuratury Rejonowej w Tczewie przeciwko

D. D., synowi W. i H. zd. J., ur. (...) w T.;

oskarżonemu o to, że:

w dniu 29 października 2016 r. w T. z klatki schodowej budynku dokonał zaboru w celu przywłaszczenia roweru górskiego marki K., czym spowodował straty w wysokości 1.300 złotych na szkodę M. K.

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk

I. oskarżonego D. D. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, który kwalifikuje jako występki z art. 278 § 1 k.k. i za to, na mocy art. 278 § 1 k.k. w zw. Z art. 33 § 1, 2 i 3 kk skazuje go i wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 40 (czterdziestu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

II. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej w pkt. I kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 1 (jednego) roku tytułem próby;

III. na mocy art. 72 § 1 pkt 2 k.k. zobowiązuje oskarżonego do przeproszenia pokrzywdzonej M. K. w formie pisemnej w terminie 1 (jednego) miesiąca od uprawomocnienia się wyroku;

IV. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. orzeka zwrot dowodu rzeczowego opisanego w wykazie dowodów rzeczowych zawartym na karcie 32 akt sprawy (wykaz nr (...)) pod pozycją 1 w postaci przedwstępnej umowy sprzedaży - lombardowi (...) w T.,

V. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 2 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j.: Dz. U. Nr 49 z 1983 r., poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 890,80 (osiemset dziewięćdziesiąt 80/100) złotych tytułem wydatków oraz 280 (dwieście osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt II K 1097/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 października 2016 r. około godziny 15.00 czternastoletni K., syn M. K., postawił rower marki K. koloru białego z czerwonymi wstawkami i kołami w rozmiarze 26” na klatce schodowej bloku przy ul. (...) i przyczepił go zabezpieczeniem w postaci linki z szyfrem do balustrady schodów. Około godziny 24.00 rower nadal pozostawał w tym miejscu. W dniu 29 października 2016 r. w godzinach porannych oskarżony D. D. wszedł do wnętrza klatki schodowej bloku przy ul. (...), przeciął obcęgami zabezpieczenie i zabrał rower. Około godziny 12.00 K. K. (2) wyszedł z mieszkania i zauważył, że nie ma roweru w miejscu, w którym go pozostawił. D. D. następnego dnia – tj. w dniu 30 października 2016 r. zastawił rower w lombardzie (...) przy ul. (...) w T., za kwotę 253 zł. Po zatrzymaniu D. D. wskazał miejsce, gdzie znajduje się rower, a ten został zwrócony M. K..

(dowód: zawiadomienie o przestępstwie – k. 2-3a; wyjaśnienia oskarżonego D. D. – k. 20-23; nakaz przeszukania - k. 25; protokół przeszukania – k. 26-27v; spis i opis rzeczy – k. 28; wstępna umowa sprzedaży – k. 29; postanowienie w przedmiocie dowodów rzeczowych – k. 31; wykaz dowodów rzeczowych – k. 32; postanowienie o zatwierdzeniu przeszukania – k. 33; pokwitowanie odbioru roweru – k. 44; notatka urzędowa – k. 1, 16)

Oskarżony D. D. ma 31 lat, jest kawalerem, nie posiada dzieci. Posiada wykształcenie średnie, z zawodu jest fizjoterapeutą. Obecnie nie pracuje i otrzymuje zasiłek dla bezrobotnych w wysokości 1100 złotych miesięcznie. Majątku nie posiada. W przeszłości był karany za czyn z art. 278 § 1 k.k. i z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Nie cierpi z powodu choroby psychicznej, nie jest również dotknięty upośledzeniem umysłowym, był leczony psychiatrycznie w szpitalu w S., nadużywał alkoholu i substancji psychoaktywnych, stwierdzono u niego zespół zależności spowodowany przyjmowaniem kilku substancji psychoaktywnych. W momencie zdarzenia oskarżony był poczytalny, miał zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem. Jego stan psychiczny nie stanowił przeciwwskazań do uczestnictwa w postępowaniu.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego daniela D. – k. 20-23; opinia sądowo-psychiatryczna – k. 37-39; dane o karalności – k. 45-47; odpis wyroku – k. 49-50)

Słuchany w charakterze podejrzanego w toku postępowania przygotowawczego oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, iż zdecydował się dokonać kradzieży roweru, ponieważ nie miał środków do życia, a nie otrzymał jeszcze zasiłku. Oskarżony wyjaśnił, że przeciął zabezpieczającą rower linkę obcęgami i zabrał rower, a następnego dnia zastawił go w lombardzie na ul. (...), otrzymując 253 zł. Oskarżony wniósł o wydanie wyroku w trybie art. 335 § 1 i 3 k.k. i uzgodnił wymiar kary

(wyjaśnienia oskarżonego D. D. – k. 20-23)

Na posiedzeniu Sądu w dniu 15 lutego 2017 r. oskarżony nie stawił się, mimo iż był o terminie prawidłowo zawiadomiony – dwukrotnie awizowano przesyłkę z zawiadomieniem.

(protokół posiedzenia z dnia 15 lutego 2017 r. - k. 82-83; wydruk elektronicznego potwierdzenia odbioru zawiadomienia – k. 80)

Sąd zważył, co następuje:

Nie budzi wątpliwości Sądu wina i okoliczności popełnienia przez oskarżonego D. D. zarzucanego mu czynu. Oskarżony do jego popełnienia się przyznał, wniósł o wydanie wyroku skazującego i dobrowolnie poddał się karze w trybie art. 335 § 1 i 3 k.p.k. Art. 335 § 1 k.p.k. stanowi, iż jeżeli oskarżony przyznaje się do winy, w świetle jego wyjaśnień okoliczności popełnienia przestępstwa i wina nie budzą wątpliwości, a postawa oskarżonego wskazuje, że cele postępowania zostaną osiągnięte, można zaniechać przeprowadzenia dalszych czynności. W takiej sytuacji prokurator, zamiast z aktem oskarżenia, występuje do sądu z wnioskiem o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kar lub innych środków przewidzianych za zarzucany mu występki, uwzględniających również prawnie chronione interesy pokrzywdzonego. Uzgodnienie może obejmować także wydanie określonego rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu

Biorąc pod uwagę powyższe oraz materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie fakt popełnienia przez D. D. zarzucanego mu czynu, zdaniem Sądu, nie budził żadnych wątpliwości. Całokształt zgromadzonych i ujawnionych w toku postępowania dowodów pozwala na odtworzenie stanu faktycznego niespornego i niesprzecznego. Dowody zarówno osobowe jak i dokumentowe pozostają ze sobą spójne w zakresie relewantnym dla rozstrzygnięcia w sprawie.

Oskarżony D. D. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i przedstawił bieg zdarzeń wyjaśniając, co zrobił ze skradzionym rowerem. Jego wyjaśnienia znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, zwłaszcza zaś w zeznaniach M. K., składającej zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa. Podkreślić należy również, że rower został odnaleziony w miejscu wskazanym przez oskarżonego, który zastawił go w lombardzie.

Sąd dał w całości wiarę zeznaniom M. K., która złożyła zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa, zeznając, że jej syn pozostawił na klatce schodowej zabezpieczony rower, zaś następnego dnia zauważył jego brak. Pokrzywdzona ograniczyła swoje zeznania do faktów jej znanych z relacji syna, a także opisała skradziony rower i podała jego szacunkową wartość, tj. 1300 zł – Sąd nie znalazł podstaw do uznania za niewiarygodne tego określenia wartości mienia.

Za miarodajne Sąd uznał materialne źródła dowodowe, tj. sam rower, którego dotyczyło przestępstwo, a który został znaleziony we wskazanym przez oskarżonego lombardzie. Także sporządzane w związku z przeszukaniem (...) nakaz, protokół, spis i opis rzeczy oraz wykaz dowodów rzeczowych zostały sporządzone przez uprawnione osoby zgodnie z obowiązującymi w tym przedmiocie zasadami.

Obraz wyłaniający się z zeznań świadka, wyjaśnień oskarżonego i pozostałym materiałom dowodowym jest zatem spójny i logiczny. Sąd dał więc wiarę wyżej wskazanym dowodom, albowiem uzupełniały się one wzajemnie, a ponadto oskarżony przyznał się do winy, przedstawił przebieg zdarzeń w sposób spójny i logiczny oraz wniósł o dobrowolne poddanie się odpowiedzialności karnej.

Na podstawie akt sprawy i badania została sporządzona na potrzeby niniejszej sprawy pisemna opinia sądowo-psychiatryczna przez biegłych lekarzy psychiatrów K. K. (3) oraz A. M. na okoliczności czy oskarżony z powodu niedorozwoju umysłowego, choroby psychicznej lub innego zakłócenia czynności psychicznych mózgu w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu rozpoznać jego znaczenie lub pokierować swoim postępowaniem, czy w chwili popełnienia zarzucanego mu przestępstwa jego zdolność rozpoznawania znaczenia tego czynu lub pokierowania swoim postępowaniem była w znacznym stopniu ograniczona czy też nie, czy przed popełnieniem zarzucanego mu czynu podejrzany nie wprawił się w stan odurzenia, powodujący wyłączenie lub ograniczenie poczytalności, które przewidywał albo mógł przewidzieć, jaki jest aktualnie stan zdrowia psychicznego podejrzanego, czy przy stwierdzonym stanie zdrowia psychicznego, niedorozwoju umysłowego lub zakłócenia zdolności psychicznych może on brać udział w toczącym się przeciwko niemu postępowaniu karnym i czy jego aktualny stan zdrowia psychicznego pozwala mu na prowadzenie obrony w sposób samodzielny i rozsądny, czy przy stwierdzonym stanie zdrowia psychicznego, niedorozwoju umysłowego lub innego zakłócenia czynności psychicznych nie stanowi on poważnego zagrożenia dla porządku prawnego i czy nie zachodzą warunki określone w art. 93, 93b i 94 § 1 i 2 kk, jak również czy poczytalność oskarżonego w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu oraz w czasie postępowania budzi jakiegokolwiek wątpliwości. Biegli wskazali, iż D. D. nie cierpi z powodu choroby psychicznej, a także nie jest dotknięty upośledzeniem umysłowym. Biegli nie stwierdzili objawów, mogących świadczyć o występowaniu choroby psychicznej takiej jak schizofrenia. Biegli stwierdzili natomiast u niego zespół zależności spowodowany przyjmowaniem kilku substancji psychoaktywnych, tj. alkoholu, amfetaminy, marihuany, który objawia się przymusem odurzania się, utratą kontroli i odurzaniem się mimo szkód. Halucynacje słuchowe, na które wskazał oskarżony podczas badania, również mogą stanowić następstwo nadużywania wyżej wymienionych substancji. Biegli wskazali, że D. D. zachowywał się w czasie popełnienia czynu w sposób zaplanowany, celowy i konsekwentny, a również w czasie badania jego tok myślenia był zwarty, nic nie wskazywało na możliwość występowania choroby psychicznej. Biegli wobec powyższego zgodnie stwierdzili, że D. D. w momencie popełnienia zarzucanego mu czynu miał w pełni zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, a jego poczytalność w toku postępowania nie budziła wątpliwości. Ponadto w ich opinii stan zdrowia oskarżonego pozwala mu na uczestnictwo w postępowaniu

procesowym, samodzielne i rozsądne prowadzenie obrony. Biegli drobiazgowo i skrupulatnie przeanalizowali dostępną im dokumentację i przeprowadzili badanie oskarżonego, dokonali oceny tak uzyskanych informacji zgodnie z zasadami wiedzy medycznej i posiadanego doświadczenia zawodowego, a wyprowadzone wnioski uzasadnili w sposób logiczny i przekonywający. Oboje są lekarzami psychiatrami z długoletnim doświadczeniem i wielokrotnie wydawali opinie sądowo-psychiatryczne. Sąd nie znalazł powodów, aby poddawać w wątpliwość rzetelność i prawdziwość sporządzonej przez nich opinii. W ocenie Sądu, opinii tej należy przyznać walor wiarygodności w tym właśnie zakresie.

Sąd ustalając stan faktyczny oparł się w znacznym stopniu na dowodach w postaci notatek urzędowych, protokoły przeszukania, spisie i opisie rzeczy, wykazie dowodów rzeczowych, nakazie i zatwierdzeniu przeszukania. Protokoły oraz pozostała dokumentacja zostały sporządzone przez osoby dysponujące wiedzą fachową, zgodnie z przepisami procedury karnej, w sposób rzetelny. Osoby te, zajmujące się zawodowo czynnościami operacyjnymi tego typu, jako niepowiązane z oskarżonym ani z pokrzywdzoną, nie miały żadnego interesu w sporządzaniu dokumentacji w kształcie mniej lub bardziej korzystnym dla oskarżonego.

Sąd dokonał ustaleń odnośnie wcześniejszej karalności oskarżonego w oparciu o informacje uzyskane z Krajowego Rejestru Karnego oraz o odpis wyroku w sprawie sygn. akt II K 336/16. Dokumenty te zostały sporządzone i potwierdzone przez uprawnione do tego osoby i instytucje.

Reasumując nie budzi wątpliwości Sądu, że oskarżony D. D. w dniu 29 października 2016 roku w T. z klatki schodowej budynku dokonał zaboru w celu przywłaszczenia roweru górskiego marki K., czym spowodował straty w wysokości 1.300 złotych na szkodę M. K.. Zachowanie oskarżonego tym samym wyczerpuje znamiona czynu z art. 278 § 1 k.k.

Przedmiotem ochrony przestępstwa określonego w art. 278 § 1 k.k. jest własność, posiadanie oraz inne prawa rzeczowe i obligacyjne do rzeczy ruchomej, a więc przedmiotu materialnego, wyodrębnionego i mogącego samodzielnie występować w obrocie oraz przedstawiającego wartość majątkową. Zgodnie z art. 45 k.c. rzeczą ruchomą może być tylko przedmiot materialny. Sprawcą przestępstwa, o którym mowa w art. 278 k.k., może być każdy. Jest to przestępstwo powszechne. Istota czynu sprawcy przy przestępstwie kradzieży polega na zaborze cudzej rzeczy ruchomej celem przywłaszczenia. (...) oznacza wyjęcie cudzej rzeczy ruchomej będącej przedmiotem kradzieży spod władztwa osoby dotychczas nią prawnie lub bezprawnie władającej i objęcie jej we władanie. Przedmiotem kradzieży jest cudza rzecz ruchoma, czyli niestanowiąca własności sprawcy. Zabór mienia w celu przywłaszczenia oznacza jedynie działanie w zamiarze wyjęcia rzeczy spod władztwa osoby nią władającej i objęcie jej we własne władanie. Kradzież jest przestępstwem umyślnym, w formie zamiaru bezpośredniego. Sprawca tego przestępstwa działa „w celu przywłaszczenia”. Oznacza to konieczność stwierdzenia, że działał on ze szczególną postacią zamiaru bezpośredniego, jaką jest dolus directus coloratus. Sprawca działa z dodatkową motywacją, jaką jest objęcie rzeczy stanowiącej przedmiot zaboru we władanie jak właściciel. Bez znaczenia dla takiej oceny zamiaru sprawcy pozostaje to, czy jego zachowanie motywowane jest chęcią uzyskania korzyści majątkowej chęci wzbogacenia, czy też działa on z innych pobudek, np. w celu zaspokojenia potrzeb innej osoby (M. Szawarczyk, Komentarz do art. 278 Kodeksu karnego [w:] Kodeks karny. Komentarz, red. T. Bojarski, LEX 2016). Z uwagi na istnienie w kodeksie wykroczeń odpowiednika art. 278 § 1, określonego w art. 119 § 1-2 k.w., należy stwierdzić, że kradzież cudzej rzeczy ruchomej lub jej usiłowanie stanowić może przestępstwo, jeżeli wartość przedmiotu kradzieży przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia za pracę, w przypadku gdy wartość ta nie przekracza wskazanej w art. 119 § 1 k.w. kwoty, zachowanie polegające na zaborze cudzej rzeczy ruchomej uznaje się za wykroczenie (por. wyrok SN z dnia 17 listopada 2004 r., V KK 279/04, OSNwSK 2004, nr 1, poz. 2109, s. 997). Obecnie wartość ta wynosi 500 złotych.

W realiach niniejszej sprawy oskarżony D. D. zabrał rower w celu przywłaszczenia, zaś kolejnego dnia udał się do lombardu, gdzie skradziony rower zastawił, a więc zachowywał się tak jak właściciel, co oznacza, że działał w celu przywłaszczenia.

Wina oskarżonego w popełnieniu przypisanego mu czynu nie budzi wątpliwości. Jest on dorosły i nie było wątpliwości co do jego poczytalności w czasie popełnienia zarzucanego mu czynu. Od każdej normalnej, dojrzałej, dorosłej i

zdrowej osoby wymaga się, aby dawała posłuch normie prawnej. Zdaniem Sądu, fakt, że takiego posłuchu normie prawnej oskarżony nie dał, nie znajduje w jego przypadku usprawiedliwienia.

Oskarżony przyznał się do winy i dobrowolnie poddał odpowiedzialności karnej po uzgodnieniu wymiaru kary z prokuratorem. Prokurator wystąpił z wnioskiem o wydanie wyroku skazującego w trybie art. 335 § 1 i 3 k.p.k. i orzeczenie kary w wymiarze uzgodnionym z oskarżonym, tj. kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres jednego roku tytułem próby oraz kary grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych po 20 złotych każda oraz do zobowiązania oskarżonego do przeproszenia pokrzywdzonej na piśmie w terminie jednego miesiąca od uprawomocnienia się wyroku.

Przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności. Na mocy art. 33 § 2 k.k. Sąd może wymierzyć grzywnę także obok kary pozbawienia wolności, jeżeli sprawca dopuścił się czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub gdy korzyść majątkową osiągnął. Grzywnę wymierza się w stawkach dziennych, określając liczbę stawek oraz wysokość jednej stawki – jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, najniższa liczba stawek wynosi 10, zaś najwyższa 540. Ustalając stawkę dzienną, Sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe, przy czym stawka dzienna nie może być niższa od 10 złotych, ani też przekraczać 2.000 złotych.

Sąd, podobnie zresztą jak oskarżyciel publiczny, a także oskarżony i pokrzywdzona, która nie sprzeciwiła się karze w zaproponowanym wymiarze, uznał, że zaproponowany wymiar kary odpowiada winie i szkodliwości społecznej czynu. Wymierzając oskarżonemu D. D. za przypisane mu przestępstwo karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, Sąd wziął pod uwagę jako okoliczności obciążające z jednej strony społeczną szkodliwość czynu oraz uprzednią karalność oskarżonego a z drugiej strony należało uwzględnić okoliczności łagodzące w postaci przyznania się do winy i złożenia wyjaśnień zgodnych z ustalonym stanem faktycznym.

Zgodnie z treścią art. 69 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 r. Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Zawieszając wykonanie kary sąd bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. Zdaniem Sądu, postawa oskarżonego, a zwłaszcza przyznanie się do winy przemawiają za uznaniem, że wymierzenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie wystarczające do osiągnięcia celów kary a w szczególności do zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Oskarżony od pewnego czasu nie zażywa środków psychoaktywnych ani alkoholu, podejmował pracę, obecnie zaś korzysta z zasiłku dla bezrobotnych. Oskarżony był wprawdzie uprzednio karany, jednak w ocenie Sądu nie jest jednostką zdemoralizowaną i w związku z tym nie jest niezbędne, by właściwy cel kary mógł zostać osiągnięty jedynie poprzez wymierzenie mu bezwzględnej kary pozbawienia wolności. Roczny okres próby jest wystarczający do sprawdzenia, czy pozytywne prognozy co do jego osoby były trafne. Przede wszystkim zaś oskarżony nie był do tej pory karany na karę pozbawienia wolności. Za wcześniej popełnione przestępstwa otrzymał karę ograniczenia wolności.

Zdaniem Sądu wymierzona oskarżonemu kara nie przewyższa stopnia winy oskarżonego, jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, spełnia swą rolę wychowawczą w stosunku do oskarżonego, uwzględniając też społeczne poczucie sprawiedliwości.

Sąd ponadto na mocy art. 72 § 1 pkt 2 k.k. zobowiązał D. D. do przeproszenia pokrzywdzonej M. K. w formie pisemnej w terminie jednego miesiąca od uprawomocnienia się wyroku.

Sąd orzekł również o zwrocie lombardowi (...) w T. dowodu rzeczowego w postaci przedwstępnej umowy sprzedaży na podstawie art. 230 § 2 kpk.

Orzeczenie o kosztach Sąd oparł na mocy art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk, art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 2 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) nie

znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym opłaty. Na koszty te składają się wydatki poniesione w toku postępowania przygotowawczego. Zasadą jest, że to oskarżony ponosi koszty procesu. Sąd nie widzi podstaw, aby obciążać społeczeństwo kosztami błędów oskarżonego, który jest młodym mężczyzną, posiadającym możliwości zarobkowe.